

Wyrok
Naczelnego Sądu Administracyjnego
z dnia 13 września 2023 r.
sygn. akt I OSK 130/21

Naczelnny Sąd Administracyjny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia NSA Maciej Dybowski
Sędziowie: sędzia NSA Elżbieta Kremer (spr.)
 sędzia del. WSA Jakub Zieliński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Dariusz Bociarski

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2023 r. na rozprawie
w Izbie Ogólnoadministracyjnej
skargi kasacyjnej Ogólnopolskiego Towarzystwa Ochrony Ptaków z siedzibą w Markach
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie
z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt II SA/Sz 651/19
w sprawie ze skargi Prokuratora Rejonowego w Świnoujściu
na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Szczecinie
z dnia 26 kwietnia 2019 r. nr SKO.WD.451.1563/2018
w przedmiocie odmowy czasowego odebrania zwierząt

oddala skargę kasacyjną

Uzasadnienie:

Wyrokiem z dnia 17 października 2019 r. sygn. akt II SA/Sz 651/19 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie, po rozpoznaniu skargi Prokuratora Rejonowego w Świnoujściu, uchylił decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Szczecinie z dnia 26 kwietnia 2019 r. w przedmiocie odmowy czasowego odebrania zwierząt.

Wyrok zapadł na tle następujących okoliczności sprawy:

W dniu 12 kwietnia 2018 r. Komendant Straży Miejskiej w Świnoujściu poinformował Prezydenta Miasta Świnoujście o fakcie odebrania stada koników polskich w ilości 25 sztuk należących do Ogólnopolskiego Towarzystwa Ochrony Ptaków w Markach.

Decyzją z dnia 7 listopada 2018 r. Prezydent Miasta Świnoujście odebrał czasowo Ogólnopolskiemu Towarzystwu Ochrony Ptaków w Markach stada koników polskich w ilości 25 sztuk i umieścił je w gospodarstwie rolnym prowadzonym przez Krzysztofa Kopycińskiego do czasu wydania przez Sąd orzeczenia o przepadku zwierząt lub umorzenia postępowania karnego.

Decyzją z dnia 31 grudnia 2018 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Szczecinie, po rozpoznaniu odwołania Ogólnopolskiego Towarzystwa Ochrony Ptaków w Markach, uchyliło zaskarżoną decyzję i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, decyzją z dnia 6 marca 2019 r. Prezydent Miasta Świnoujście ponownie orzekł o czasowym odebraniu Towarzystwu stada koników polskich w ilości 25 sztuk oraz umieszczeniu ich w gospodarstwie rolnym wskazanym przez Prezydenta Miasta Świnoujście do czasu wydania przez Sąd orzeczenia o przepadku zwierząt lub umorzeniu postępowania karnego, a następnie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Szczecinie decyzją z dnia 26 kwietnia 2019 r., po rozpoznaniu odwołania Towarzystwa, uchyliło zaskarżoną decyzję organu I instancji i orzekło o odmowie czasowego odebrania zwierząt.

Prokurator Rejonowy w Świnoujściu wniósł skargę na ww. decyzję, zarzucając naruszenie:

- 1) art. 7 ust 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2017 r., poz. 1840, dalej "u.o.z.");
- 2) art. 6 ust. 2 pkt 1-19 u.o.z.;
- 3) art. 80 k.p.a.;
- 4) art. 77 k.p.a.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie uchylając zaskarżoną decyzję wskazał, że w sprawie spełnione zostały przesłanki wynikające z art. 6 ust. 2 u.o.z., zaś przeciwnie argumenty podniesione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji nie zasługują na akceptację.

W ocenie Sądu odebranie zwierzęcia nie zostało uzależnione od elementu winy występującej po stronie właściciela albo opiekuna, tylko nieprawidłowego obchodzenia się z nimi. Dla wypełnienia przesłanek zawartych w art. 6 ust. 2 u.o.z., nie ma znaczenia, czy znęcania dopuszczał się właściciel, czy też inna niż właściciel osoba, posiadająca dostęp do zwierzęcia, gdyż to na właścicielu spoczywał ciężar pieczy nad zwierzęciem i zapewnienia mu prawidłowych warunków bytowania i jakiegokolwiek odstępstwa od nałożonych na właściciela ustawą obowiązków wobec zwierzęcia odnoszą skutek względem właściciela, bez względu na to, czy ponosi on winę, czy nie. Kwestia winy i przyczynienia się nie jest w ogóle na gruncie unormowań prawa administracyjnego brana pod uwagę.

Wobec powyższego, skoro zły stan koników polskich spowodowany był brakiem odpowiedniego żywienia, wody, jak i właściwej nad nimi opieki, za co odpowiedzialność ponosi Towarzystwo jako ich właściciel i opiekun, to mamy do czynienia z sytuacją znęcania się nad zwierzętami poprzez świadome dopuszczenie się do zadawania bólu lub cierpień.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosło Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków z siedzibą w Markach, zarzucając:

I) naruszenie prawa materialnego, tj.:

1) art. 6 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt - poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż przypisanie sposobu postępowania do którejkolwiek z form zachowań wyszczególnionych w punktach 1-19 tegoż przepisu jest wystarczające do przyjęcia, że doszło do znęcania się nad zwierzętami podczas, gdy prawidłowa wykładnia wskazanego przepisu prowadzić musi do stwierdzenia, że za znęcanie się nad zwierzęciem może być uznane jedynie celowe działanie polegające na zadawaniu bólu lub cierpień zwierzęciu albo świadome dopuszczanie do zadawania zwierzęciu bólu lub cierpień przez inne osoby;

2) art. 7 ust. 3 w zw. z art. 7 ust. 1 i art. 6 ust. 2 u.o.z. - poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż ustawodawca nie uzależnił zastosowania tego trybu czasowego odbioru zwierząt od elementu winy, tylko od zaistnienia obiektywnych okoliczności polegających na tym, że nastąpił fakt kwalifikowanego prawem znęcania się nad zwierzęciem podczas, gdy prawidłowa wykładnia wskazanych przepisów prowadzi do stwierdzenia, że czasowe odebranie zwierząt w trybie art. 7 ust. 3 u.o.z. uwarunkowane jest ustaleniem, że w sprawie doszło do znęcania się nad zwierzętami poprzez celowe działanie polegające na zadawaniu bólu lub cierpień zwierzęciu albo świadome dopuszczanie do zadawania zwierzęciu bólu lub cierpień przez inne osoby;

3) art. 7 ust. 3 w zw. z art. 7 ust. 1 u.o.z. - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy nie zachodziły przesłanki do czasowego odebrania zwierząt, zaś dalsze pozostawienie stada koników polskich u dotychczasowego właściciela bądź opiekuna nie zagrażałoby życiu i zdrowiu zwierząt oraz nie był to przypadek niecierpiący zwłoki, uzasadniający faktyczne odebranie zwierząt jeszcze przed przeprowadzeniem postępowania administracyjnego w sprawie;

II) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1) art. 106 § 3 w zw. z art. 133 § 1 i art. 141 § 4 p.p.s.a. - polegające na przeprowadzeniu przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie uzupełniającego postępowania dowodowego z dokumentów, tj. z pisma Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z dnia 9 stycznia 2019 r. oraz aktu oskarżenia przeciwko kierownikowi ds. ochrony środowiska oraz dyrektorowi Towarzystwa, o czyn z art. 35 ust. 1 u.o.z., mimo iż brak było podstaw prawnych do przeprowadzenia takiego postępowania dowodowego, a Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wyjaśnił przesłanek, jakimi kierował się dopuszczając dowód uzupełniający z tych dokumentów;

2) art. 141 § 4 p.p.s.a. - poprzez błędną ocenę stanu faktycznego i przyjęcie, że rezygnacja Alfreda Smolczyńskiego w marcu 2018 r. z pełnienia opieki nad stadem koników polskich świadczy o istnieniu po stronie Towarzystwa świadomości dopuszczania do zadawania bólu lub cierpienia zwierzętom, a tym samym wypełnieniu przesłanek z art. 6 ust. 2 u.o.z., podczas gdy faktycznie Towarzystwo pozostawało w uzasadnionym przeświadczeniu o dalszym sprawowaniu przez Alfreda Smolczyńskiego opieki nad stadem, a zatem nie miało świadomości dopuszczania do zadawania bólu lub cierpienia zwierzętom;

3) art. 141 § 4 p.p.s.a., polegające na przedstawieniu stanu spraw niezgodnie ze stanem faktycznym - poprzez uznanie, że Alfred Smolczyński zaprzestał sprawowania opieki nad stadem koników polskich należącym do Towarzystwa w marcu 2018 r., co pozostaje w sprzeczności z treścią zeznań złożonych w toku postępowania administracyjnego przez Alfreda Smolczyńskiego, w których

wskazywał, iż w dalszym ciągu będzie sprawował opiekę nad stadem, a także z których wynika, że ww. opiekę Alfred Smolczyński sprawował w okresie po marcu 2018 r.;

4) art. 133 § 1 p.p.s.a., polegające na wydaniu wyroku uwzględniającego skargę prokuratora i uchyleniu zaskarżonej decyzji, pomimo, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie nastąpił do tego jakiegokolwiek podstawy.

Wskazując na powyższe, skarżący kasacyjnie wniósł o:

- 1) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie skargi;
- 2) zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Ponadto w piśmie z dnia 28 stycznia 2020 r. skarżący kasacyjnie wniósł o rozpoznanie sprawy na rozprawie.

W piśmie procesowym z dnia 4 lutego 2021 r. Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków z siedzibą w Markach wniosło o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 15 października 2020 r. w sprawie o sygn. akt II K 247/19 wraz z jego pisemnym uzasadnieniem oraz protokołu przekazania odbioru zwierząt z dnia 13 maja 2019 r.

Prokurator Rejonowy w Świnoujściu w pismach procesowych z dnia 12 września 2023 r. oraz 13 września 2023 r. zajął stanowisko w sprawie wnosząc o oddalenie skargi kasacyjnej oraz wskazał, że postępowanie karne w sprawie o sygn. akt PR Ds.645.2018 przeciwko Danucie Kaczyńskiej i Jarosławowi Krogulcowi o czyn z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt dotychczas nie zostało prawomocnie zakończone. Wyrokiem z dnia 15 października 2020 r. Sąd Rejonowy w Świnoujściu uniewinnił oskarżonych od stawianego im zarzutu, jednakże wyrokiem z dnia 22 września 2021 r. sygn. akt IV Ka 104/21 Sąd Okręgowy w Szczecinie uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Świnoujściu do ponownego rozpoznania. Aktualnie postępowanie toczy się przed Sądem Rejonowym w Świnoujściu pod sygn. akt II K 80/22.

Na rozprawie w dniu 13 września 2023 r. Naczelny Sąd Administracyjny postanowił dopuścić jako dowód w sprawie pismo z dnia 9 sierpnia 2023 r. dotyczące aktualnego stanu zdrowia koni, odpis orzeczenia Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 15 października 2020 r. sygn. akt II K 247/19 wraz z odpisem uzasadnienia, odpis protokołu przekazania odbioru zwierząt z dnia 13 maja 2019 r. oraz informację zawartą w piśmie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świnoujściu z dnia 13 września 2023 r. o wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 22 września 2021 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka 104/21, w której został uchylony wyrok Sądu Rejonowego w Świnoujściu sygn. akt II K 247/19 i o toczącym się postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Świnoujściu o sygn. akt II K 80/22.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm., dalej "p.p.s.a."), Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, biorąc pod uwagę z urzędu jedynie nieważność postępowania. W przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki nieważności postępowania określone w art. 183 § 2 p.p.s.a.

Naczelnny Sąd Administracyjny kontroluje więc zgodność zaskarżonego orzeczenia z prawem wyłącznie w zakresie wyznaczonym przez podstawy skargi kasacyjnej. W myśl art. 174 p.p.s.a. skargę kasacyjną można oprzeć na następujących podstawach: 1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie; 2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Na autorze skargi kasacyjnej ciąży obowiązek konkretnego wskazania, które przepisy prawa materialnego zostały przez sąd naruszone zaskarżonym orzeczeniem, na czym polegała ich błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie oraz jaka powinna być wykładnia prawidłowa i właściwe zastosowanie. Podobnie przy naruszeniu prawa procesowego należy wskazać przepisy tego prawa naruszone przez sąd w związku z właściwymi przepisami prawa procesowego, które stosuje organ, a także wpływ tego naruszenia na wynik sprawy, czyli treść zaskarżonego orzeczenia. O skuteczności zarzutów, postawionych w oparciu o podstawę kasacyjną, określoną w art. 174 pkt 2 p.p.s.a., nie decyduje bowiem każde stwierdzone uchybienie przepisom postępowania, lecz tylko takie, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Należy przez to rozumieć wykazanie istnienia związku przyczynowego pomiędzy uchybieniem procesowym, stanowiącym przedmiot zarzutu skargi kasacyjnej, a wydanym orzeczeniem sądu administracyjnego, który to związek przyczynowy mógł mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Wnoszący skargę kasacyjną jest więc obowiązany uzasadnić, że następstwa zarzucanych uchybień były na tyle istotne, iż miały wpływ na treść kwestionowanego orzeczenia, ponieważ gdyby do tych uchybień nie doszło, wyrok sądu administracyjnego mógłby być inny. Podkreślić przy tym należy, że ustalenia faktyczne w sprawie można podważyć tylko poprzez odpowiednio sformułowane zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania, tj. przepisów p.p.s.a. w związku przepisami regulującymi zasady postępowania dowodowego zawartymi w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego. Natomiast ustaleń faktycznych w sprawie nie można kwestionować, czy to poprzez zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego, czy też poprzez zarzut dotyczący wymogów jakie ma spełniać uzasadnienie wyroku.

Z kolei zwiążanie Naczelnego Sądu Administracyjnego granicami skargi kasacyjnej polega na tym, że jest on władny badać naruszenie jedynie tych przepisów, które zostały wyraźnie wskazane przez stronę skarżącą. Ze względu na ograniczenia wynikające ze wskazanych regulacji prawnych, Naczelnny Sąd Administracyjny nie może we własnym zakresie konkretyzować zarzutów skargi kasacyjnej, uściślać ich, ani w inny sposób korygować. To przypomnienie podstawowych zasad dotyczących skargi kasacyjnej stało się konieczne z uwagi na sposób sformułowania zarzutów w rozpoznawanej skardze kasacyjnej. Mając powyższe na uwadze, Naczelnny Sąd Administracyjny ograniczył kontrolę zaskarżonego wyroku do wskazanych w skardze kasacyjnej zarzutów, a rozpatrywana pod tym kątem skarga kasacyjna nie ma usprawiedliwionych podstaw. Zaznaczyć jeszcze należy, że kontrola sądowa zaskarżonej decyzji dokonywana jest na datę wydania tej decyzji, stąd też zmiana okoliczności faktycznych, wydarzenia, które mają miejsce po tej dacie, nie wpływa na ocenę zaskarżonej decyzji i nie powoduje bezprzedmiotowości postępowania.

Zgodnie art. 193 zdanie drugie p.p.s.a., w brzmieniu obowiązującym od 15 sierpnia 2015 r., uzasadnienie wyroku oddalającego skargę kasacyjną zawiera ocenę zarzutów skargi kasacyjnej. W ten sposób wyraźnie określony został zakres, w jakim Naczelnny Sąd Administracyjny uzasadnia z

urzędu wydany wyrok w przypadku, gdy oddała skargę kasacyjną. Regulacja ta, jako mająca charakter szczególny, wyłącza przy tego rodzaju rozstrzygnięciach odpowiednie stosowanie do postępowania przed tym Sądem wymogów dotyczących elementów uzasadnienia wyroku, przewidzianych w art. 141 § 4 w związku z art. 193 zdanie pierwsze p.p.s.a. Mając powyższe na uwadze, dalszą wypowiedź Naczelny Sąd Administracyjny może sprowadzić już wyłącznie do oceny zarzutów postawionych wobec zaskarżonego wyroku.

W skardze kasacyjnej sformułowane zostały zarzuty dotyczące naruszenia zarówno prawa materialnego jak i przepisów postępowania. Mając na uwadze okoliczności tej sprawy, w pierwszej kolejności należy się odnieść do zarzutów dotyczących naruszenia prawa materialnego.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 u.o.z. zwierzę traktowane w sposób określony w art. 6 ust. 2 może być czasowo odebrane właścicielowi lub opiekunowi na podstawie decyzji wójta (burmistrza, prezydenta miasta) właściwego ze względu na miejsce pobytu zwierzęcia. Przesłankami zatem odebrania zwierzęcia w trybie zwykłym jest ustalenie, że zwierzę utrzymywane jest przez właściciela bądź opiekuna w warunkach odpowiadających przedmiotowym znamionom przestępstwa znęcania się nad nim. Natomiast w art. 7 ust. 3 u.o.z. uregulowany został drugi tryb czasowego odebrania zwierząt, określany niejednokrotnie jako tryb interwencyjny, zgodnie z tym przepisem w przypadkach niecierpiących zwłoki, gdy dalsze pozostawienie zwierzęcia u dotychczasowego właściciela lub opiekuna zagraża jego życiu lub zdrowiu, policjant, strażnik gminny lub upoważniony przedstawiciel organizacji społecznej, której statutowym celem jest ochrona zwierząt, odbiera mu zwierzę, zawiadamiając o tym niezwłocznie wójta(burmistrza, prezydenta miasta), celem podjęcia decyzji w przedmiocie odebrania zwierząt. Tym samym w przypadku odebrania zwierzęcia w trybie interwencyjnym dodatkową przesłanką, która musi być spełniona jest ustalenie, że zachodzi przypadek niecierpiący zwłoki, albowiem dalsze pozostawienie zwierzęcia zagraża jego życiu lub zdrowiu.

Dla zastosowania administracyjnego trybu czasowego odebrania zwierząt (zarówno trybu zwykłego, jak i trybu interwencyjnego) podstawową przesłanką, która musi być spełniona jest traktowanie zwierzęcia w sposób określony w art. 6 ust. 2 u.o.z., który zawiera otwarty katalog zachowań w stosunku do zwierząt. Powyższą przesłankę sformułowaną w zwrocie „zwierzę traktowane w sposób określony w art. 6 ust. 2” odnosić należy wyłącznie do sposobu traktowania zwierzęcia, warunków jego utrzymywania, a zatem czy mają miejsce określone zachowania lub zaniechania przykładowo wymienione w powołanym art. 6 ust. 2 u.o.z. Dla spełnienia przesłanki czasowego odebrania zwierząt, tj. traktowania zwierząt w sposób określony w art. 6 ust. 2 u.o.z. nie ma prawnego znaczenia, czy takie traktowanie zwierząt spowodowane zostało winą właściciela, lub opiekuna, jakim rodzajem winy, z jakim zamiarem, czy było wynikiem zaniedbania, zaniechania, czy też błędów organizacyjnych podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie zwierząt. Podkreślić należy, że instytucja czasowego odebrania zwierząt ma na celu dobro zwierząt, humanitarne traktowanie zwierząt przez które należy rozumieć zapewnienie im właściwej opieki i ochrony, natomiast czasowe odebranie zwierząt nie jest instytucją prawa karnego, nie ma charakteru sankcji karnej. Stąd też należy jeszcze raz podkreślić, że przesłanką zastosowania administracyjnej instytucji czasowego odebrania zwierząt jest sposób traktowania zwierząt, natomiast do organu administracji nie należy

ustalenie znamion przestępstwa znęcania się nad zwierzętami uregulowanego w art. 35 u.o.z., bowiem tym zajmować się będą organy ścigania a następnie sąd powszechny w postępowaniu karnym.

Powyższe stanowisko prezentowane jest również w orzecznictwie sądów administracyjnych, np. w wyroku z dnia 25 czerwca 2021 r. sygn. akt I OSK 462/21 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że na etapie odebrania zwierząt - mającego przecież, co wprost wynika z art. 7 ust. 6 ustawy charakter tymczasowy - brak jest przesłanek dla dokonywania przez podmiot odbierający zwierzęta, czy też przez organ wykonawczy gminy oceny czy doszło do znęcania rozumianego jako zawinione (świadome) działanie opiekuna. Kwestię ewentualnego zawinienia przesądzić bowiem może wyłącznie sąd powszechny, zaś przesłanką działania podmiotów wskazanych w art. 7 ust. 3 u.o.z. oraz orzekającego na podstawie tego przepisu wójta (burmistrza, prezydenta miasta) jest jedynie stwierdzenie traktowania zwierzęcia w sposób określony w art. 6 ust. 2 tej samej ustawy, a nie stwierdzenie zawinionego, czy też umyślnego znęcania się nad zwierzęciem.

Mając powyższe na uwadze, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdza, że zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące naruszenia przepisów prawa materialnego są niezasadne, a dokonana przez Sąd I Instancji wykładnia powołanych przepisów jest prawidłowa, natomiast błędna była wykładnia przyjęta w zaskarżonej decyzji.

Odnosząc się do zarzutów skargi kasacyjnej dotyczących naruszenia przepisów postępowania, to w pierwszej kolejności zauważyć należy, że skarga kasacyjna nie zawiera zarzutów za pomocą których kwestionowane by były ustalenia faktyczne jakie miały miejsce w kwietniu 2018 r., a więc w dacie odebrania zwierząt. Organ I instancji po wszczęciu w dniu 12 kwietnia 2018 r. postępowania w sprawie czasowego interwencyjnego odebrania 25 koników polskich, przebywających w Karsiborze na 20 arowej działce zebrał szczegółowy i różnorodny materiał dowodowy, który wskazywał warunki w jakich przebywały koniki, a także stan samych koników, który zagrażał ich życiu i zdrowiu. Powyższe ustalenia faktyczne nie zostały przez skarżącego kasacyjnie podważone, a nawet nie została podjęta próba ich zakwestionowania, co oznacza, że skarżący kasacyjnie ich nie kwestionuje i się z nimi zgadza.

Natomiast w zarzutach skargi kasacyjnej dotyczących naruszenia przepisów postępowania wskazano na naruszenie następujących przepisów: art. 106 § 3 p.p.s.a. w zw. z art. 133 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 141 § 4 p.p.s.a. Odnosząc się do tych zarzutów Naczelny Sąd Administracyjny stwierdza, że są niezasadne. Dopuszczenie przez Sąd I instancji dowodów w postaci dokumentów, tj.: pisma z dnia 19 stycznia 2019 r. Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, oraz aktu oskarżenia przeciwko kierownikowi d.s. ochrony środowiska oraz dyrektorowi Ogólnopolskiego Towarzystwa Ochrony Ptaków z siedzibą w Markach (skarżący kasacyjnie) o czyn z art. 35 ust. 1 u.o.z., a także niewyjaśnienie przez Sąd jakimi przesłankami się kierował nie stanowi naruszenia prawa. Przede wszystkim podnieść należy, że dokonana przez Sąd I instancji prawidłowa wykładnia przepisów prawa materialnego, zgodnie z którą organ stosując administracyjną instytucję czasowego odebrania zwierząt ustala sposób traktowania zwierząt, a nie okoliczności dotyczące winy właściciela lub opiekuna wskazują, że powyższe dowody nie miały wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, a ponadto

zgodnie z art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. podstawą uwzględnienia skargi może być tylko takie naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Niezasadny jest również zarzut skargi kasacyjnej dotyczący naruszenia art. 141 § 4 p.p.s.a.

Zarzut naruszenia art. 141 § 4 p.p.s.a. może być skuteczny, gdy uzasadnienie wyroku sporządzone zostało w sposób uniemożliwiający kontrolę instancyjną, w szczególności gdy nie zawiera któregoś z wymienionych w przepisie elementów konstrukcyjnych albo nie pozwala w sposób pewny ustalić przesłanek, jakimi kierował się wojewódzki sąd administracyjny, a taka sytuacja nie zachodzi w rozpoznawanej sprawie. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wymogi określone w art. 141 § 4 p.p.s.a. Natomiast zaznaczyć jeszcze należy, że za pomocą zarzutu naruszenia przepisu art. 141 § 4 p.p.s.a. nie można skutecznie zwalczać prawidłowości przyjętego przez sąd I instancji stanu faktycznego, czy też stanowiska co do wykładni bądź zastosowania prawa materialnego, a w konsekwencji trafności rozstrzygnięcia.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut dotyczący naruszenia art. 133 § 1 p.p.s.a., którego naruszenia skarżący kasacyjnie upatruje w wydaniu wyroku uwzględniającego skargę prokuratora i uchyleniu zaskarżonej decyzji, pomimo, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie nastąpiły do tego jakiegokolwiek podstawy. Przede wszystkim do tak nieprecyzyjnego uzasadnienia zarzutu naruszenia art. 133 § 1 p.p.s.a. trudno się odnieść. Stąd też można jedynie wskazać, że art. 133 § 1 p.p.s.a. wyraża zasadę orzekania na podstawie akt sprawy.

Może on stanowić podstawę kasacyjną wskazaną w art. 174 pkt 2 p.p.s.a., jeżeli oddalono skargę, mimo niekompletnych akt sprawy; pominięciu istotnej części tych akt; oparciu orzeczenia na własnych ustaleniach sądu nieznanających odzwierciedlenia w aktach sprawy.

Art. 133 § 1 p.p.s.a. nie służy natomiast kwestionowaniu ustaleń i oceny przyjętego w sprawie stanu faktycznego, ani zwalczaniu wniosków, jakie zostały wyprowadzone przez sąd z materiału dowodowego sprawy.

Podsumowując, zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące naruszenia przepisów postępowania są niezasadne.

Mając powyższe na uwadze, Naczelny Sąd Administracyjny, na podstawie art. 184 p.p.s.a., oddalił skargę kasacyjną jako niemającą usprawiedliwionych podstaw.